

Palmesøndag

Her modtager du refleksionen, som vi tager udgangspunkt i denne søndag. Fra palmesøndag og frem har vi valg at åbne mere op i vores kirker. Organist og kirkesanger vil deltage i gudstjenesterne. Der vil stadigvæk ikke være fællessang. Skærtorsdag er der altergang til gudstjenesten i Dover kl. 17. Langfredag er en liturgisk gudstjeneste, der kredser om musik og passionsberetningen.

Her kommer teksten til Palmesøndag søndag som den står i 2020-oversættelsen fra Matthæusevangeliet kapitel 21 vers 1-9:

Da de nærmede sig Jerusalem og var nået til Betfage på Olivenbjerget, sendte Jesus to disciple afsted. »I skal gå ind i landsbyen derovre. Lige når I kommer derind, finder I et æsel, som står bundet sammen med sit føl. Bind dem op, og tag dem med tilbage til mig. Hvis nogen siger noget til jer, skal I forklare, at det er jeres herre, der har brug for dem, og at han snart sender dem tilbage.« På den måde gik det, Gud havde sagt, i opfyldelse. Hos profeterne står der nemlig:

»Sig til Jerusalem:
»Se, din konge kommer til dig.
Han rider ydmygt på et æsel,
ja på et æsels føl.««

Så tog disciplene afsted og gjorde, som Jesus havde sagt. De hentede æslet og føllet og lagde deres kapper hen over dyrene, og Jesus satte sig op. De mange mennesker, der fulgte dem, lagde deres kapper ud på vejen, og nogle skar grene af træerne og spredte dem på vejen. Der gik folk både foran og bag ved Jesus, og de råbte alle sammen:

»Hosianna.
Gud velsigne kong Davids søn.
Han kommer i Herrens navn.
Hosianna, himmelske Gud.«

Palmesøndag

I år er det andet år i træk, at påsken ikke bliver sådan den plejer i kirken. Hvis det sker igen næste år, bliver det tre år i træk, hvor tingene bliver vendt på hovedet. Man siger, at tre gange skaber en tradition. I vores tilfælde tradition for opbrud og forandring; disruption, som man kalder det med et moderne ord. Jeg må ærligt indrømme, jeg håber virkelig ikke, det bliver sådan. Jeg håber, at påsken næste år bliver tilnærmelsesvis sådan, som den plejer at være.

Og alligevel er det utopisk at tro, at tingene på et tidspunkt i fremtiden bliver sådan som det var i fortiden. For er det sådan livet udfolder sig? Nej, vel. Måske i eventyr og fortællinger. Men det levede liv går altid nådesløst fremad, altid i udvikling og forandring. Vi kan forsøge at fastholde øjeblikket, men så bliver det nemt forstenet og porøst.

Når Jesus ridder ind i Jerusalem palmesøndag, er det en begivenhed, som rummer både fortiden og fremtiden. Det er opfyldelsen af en gammel profeti, at Gud ville sende en Messias, en konge til verden. En opfyldelse, som godt nok ikke er den, det jødiske folk havde regnet med. De fleste havde nok ventet en magtfuld og mægtig konge, og ikke en ydmyg mand på et æsel. Samtidig peger begivenheden fremad, fordi det bliver billedet på den relation Gud vil have til os. Ikke som en mægtig konge, men en Gud i øjenhøjde, der har erfaret livets modgang.

Jeg hørte engang Finn Nørbygaard spørge en af sine gæster i radioprogrammet Finnsk Terapi på det tidligere Radio24Syv, hvilket udsagn de syntes, passede bedst på deres liv. Første udsagn: Vi famler vores vej gennem livet som blinde, døve biller. Andet udsagn: Vi kommer til jorden med forseglede ordrer. Det er et interessant tankeeksperiment, at overveje hvilket udsagn der passer til vores liv. Det er ikke sådan, at det ene er rigtigt og det andet forkert. Men alligevel tror jeg, at man må hælde til det andet udsagn, hvis vi vil være ved at der er en Gud i vores liv. En der har magten, hvor vi ikke har den. Hvis vi i kraft af påskens begivenheder tror og håber på, at lyset finder sin vej til os i mørket. At håbet møder os i håbløsheden. Så den magtesløshed vi erfarer i livet er rammesat på en måde. Det betyder ikke, at vi skal være ligeglade eller at vi ikke erfarer mørket i vores liv. Men der er sat en ramme: Det ender godt. Det er det løfte Gud har givet os alle. Det er dét indtog Jesus Kristus har gjort i vores alles liv.

Glædelig palmesøndag!

Med venlig hilsen

Benjamin Würtz Rasmussen

